

der af Kvinder, der, som alt nu Tusender af Mænd, trods den bedste Arbejdsevne og Arbejdsvilje lever i Elendighed. Det er kun dette, jeg ønsker at understrege og indskærpe, og jeg mener, at det er af overordentlig Betydning, at vi har klart Øje for dette. Ti er dette Tilfældet, saa nedlægger vi paa ingen Maade Arbejdet for Kvindernes Uddannelse og Adgang til Erhverv, men vi venter da kun ikke overordentlige Resultater deraf. Vi indser da, at skal Kvindernes lige Ret med Mændene paa Uddannelsens og Erhvervets Omraade i nogen gennemgribende Grad højne Kvindernes Liv og løfte dem op til bedre Kaar, da maa der ofres endnu flere Kræfter paa at ændre og indrette Samfundet saaledes, at der paa dets Arbejds-marked er Plads for alle arbejdsvillige og arbejdsdygtige Hænder, end der ofres paa at skaffe Kvinderne Uddannelsen og Adgangen. Sker ikke dette, da vil og maa Bestræbelserne for Kvindernes lige Ret kun føre til Skuffelse. For Mændenes Vedkommende er Stillingen jo den, at vor Tids lovsungne Frihed for mangfoldiges Vedkommende kun bestaar i Friheden til at sulte! Hvad vil der for Kvinderne i alle disse mangfoldige Tilfælde være at opnaa ved at faa — „samme“ Frihed?

Lad os se, ikke filosofisk men praktisk paa den Ting.

Svar til Fernando Linderberg.

I Virkeligheden er sikkert Meningsforskjellen mellem Hr. *Linderberg* og Redaktionen af „*Kvinden og Samfundet*“ ikke stor; vi taler blot om hver sit. Hr. *L.* taler om det store Fattigdomsønde, som er *fælles* for alle arbejdende Mænd og Kvinder og er et Resultat af hele vor Samfundsordning; vi derimod taler om den Fattigdom, som er *særlig* for de arbejdende Kvinder. Og Hovedgrunden til denne *særlige* Fattigdom ser vi i Kvindernes mangelfulde Uddannelse og Begrænsning til de faa Erhverv. Med „logisk Nødvendighed“ sér vi ogsaa Hovedmidlet mod denne *særlige* Fattigdom i Kvindernes bedre Uddannelse og friere Adgang til Erhverv. Men vi mener lige saa lidt som Hr. *L.*, at dette skulde være et Middel til overhove-